

[Aksel Larsen.]

Jeg må tilføje noget andet, som jeg ikke godt kan lade ligge. Jeg synes overhovedet, der er tale om en mærkelig form for lån. Ved udstedelse af almindelige obligationer er det jo sådan, at låntageren skal tage kurstabet, men såvel efter lovforslagets oprindelige formulering som efter ændringsforslag nr. 8 er det sådan, at den, der yder lånet, skal tage kurstabet, og det har man på forhånd regnet ud til 30 pct. Hvis man altså låner staten 1 000 kr., har man reelt kun 700 kr. til gode. Ja, det er selvfølgelig ikke min sag at varetage interesserne for flertallet af dem, som skal yde stabiliseringslån, men jeg er da nødt til at sige, at det er ikke en måde at låne penge på. Jeg ville virkelig have foretrukket, at regeringen var kommet med et regulært skattelovsforslag og havde sagt: de og de mennesker med indtægter over den og den grænse skal svare en ekstra skat, f. eks. et kvartals ekstra skat. Det havde været regulært; så havde vi vidst, hvad vi havde med at gøre. Man siger imidlertid: nej, de skal skam bare låne staten nogle penge; men når de har lånt staten pengene, har de samtidig mistet 30 pct. af dem. Jeg synes ikke, det ser lovmedholdeligt ud, men det må det jo være, for de har fine jurister i finansministeriet.

Videre vil jeg sige, at nogle af de ændringsforslag, der er stillet af finansministeren og tiltrådt af regeringspartierne, tiltaler os ikke. Det tiltaler os ikke, at man vil lægge loft over, hvad der skal betales i stabiliseringslån, således at de mest velhavende, de med de største indtægter, kan få en ganske betydelig begrænsning i deres pligt til at betale stabiliseringslån. Der går jo sære myter om, hvad årsagen skal være til, at dette ændringsforslag er stillet. Jeg skal lade dem ligge, da jeg ikke har fået det bekræftet. Jeg vil blot sige, at det er i hvert fald givet, at her indrømmer man dem med de største indtægter en favørstilling i forhold til dem med mellemindtægter, og det harmonerer ikke godt med den agitation, der er drevet om, at nu skal velhaverne minsandten have lov at betale.

Jeg gad i øvrigt vide, hvordan man vil kontrollere det — jeg har hørt det ærede medlem hr. Per Hækkerups forklaring — jeg gad vidst, hvordan man vil kontrollere

overholdelsen af de bestemmelser, der står i ændringsforslag nr. 6: at såfremt en lånepligtig på en efter finansministerens skøn tilfredsstillende måde godtgør, at det ham pålignede lånebeløb overstiger hans privatforbrug, kan han få det nedsat. Der kan vist laves mange ting med det dér; men selv om der ikke kunne laves mange ting med det, ser det ikke godt ud, at det netop er de store indtægter, at det netop er velhaverne, der skal have en favørstilling i forhold til mellemindtægterne, som skal rammes fuldt ud med det såkaldte stabiliseringslån.

Der er to ejendommelige ændringsforslag fra finansministeren, nemlig ændringsforslagene nr. 1 og nr. 2, som sænker bundgrænsen for skalaandkomsten; før var den 14 000 kr., nu skal den for ikke-familieforsørgere sænkes til 12 000 kr. Det ærede medlem hr. Per Hækkerup synes ikke, det er pænt af os, at vi modsætter os det, men vi modsætter os det alligevel; vi modsætter os det af den grund, at man har fortalt, at dette stabiliseringslån skal ikke ramme arbejderne. Nu er der ikke så forfærdelig mange arbejdere, der har så høje lønninger, at de modsvarer en skalaandkomst på 12 000 kr., og endnu færre har så høje lønninger, at de modsvarer en skalaandkomst på 14 000 kr.; men nogle er der. Det er vor opfattelse, at arbejderne har måttet bløde nok, og at man bør indrette skalaen sådan, at det praktisk talt er udelukket, at arbejdere kommer til at svare stabiliseringslån; derfor kan vi ikke under nogen omstændigheder gå med til en sænkning af bundgrænsen for skalaen under de 14 000 kr.; vi foreslår tværtimod, at den forhøjes til 16 000 kr., hvilket man vil se af vort ændringsforslag nr. 1. uden for betænkningen. Vi har fået at vide, at en skalaandkomst på 14 000 kr. for en familieforsøger med to børn antagelig vil modsvare en reel indkomst på 23 000 kr., men for en ikke-familieforsøger antagelig en reel indkomst på en snes tusind kroner. Ja men det vil sige, at der findes arbejdere og en hel del tjenestemænd, som kommer til at svare stabiliseringslån, hvis man opretholder en bundgrænse på 14 000 kr., og endnu værre bliver det, hvis man går ned til 12 000 kr. Vi tror, at man undgår denne fare, hvis man sætter bundgrænsen op til 16 000 kr.